

נועם שדות

לבד מול כל העולם

שוב לְבַד
 בְּרִשׁוֹת עֲצָמִי
 נוֹעַם מוֹל כָּל הָעוֹלָם
 בְּלִי תוֹמָה מִבְּחוּץ
 (תוֹמָה מְדַמָּה, גַּם הוּא
 טוֹב, גַּם זֶה אֵין)
 נִשְׁאַרְתִּי לְבַד
 לְפָחוֹת עֲבָשׁוֹ אֲנִי יוֹדֵעַ
 מִי אֲתִי וּמִי נִגְדִי
 הַמַּצֵּב בְּרוּר
 אֵין יוֹתֵר צָרָה בְּנַחוּשִׁים
 אֲנִי לְבַד
 וְהֵם נִגְדִי

אונסים אותו שוב

עָרַן בָּא לְתַקֵּף אוֹתִי בְּלִילָה
 שׁוֹב רוֹצֵה סָקֵס
 הִזִּין עוֹמֵד וּמִתְנַוֵּד
 מִבְּקֶשׁ מְצִיבָה
 וְאֲנִי לֹא רוֹצֵה
 הוּא דוֹחֵף אֶת הִזִּין שְׁלוֹ לְעִבְרִי
 מְנַסֶּה הַפְּעֵם בְּכוּחַ
 אֲנִי צוֹעֵק לְעוֹרָה
 שִׁיִּצִּילוּ אוֹתִי מֵהַסּוּטָה

אִישׁ לֹא שׁוֹמֵעַ
 מִתּוֹךְ הַמְּכַנְסִים הוּא גָדוֹל
 נִכְנָס לִי לְאֵט לְתוֹךְ הַפֶּה
 בְּכוֹחַ
 וְאֲנִי נוֹשֵׁף אוֹתוֹ
 יוֹרֵק אוֹתוֹ
 הוֹמוֹ שְׂכֻזָּה

משורר תל אביבי

מְשׁוֹרֵר אַחַד מִתַּל אֲבִיב
 בְּנִרְאָה הוֹמוֹ
 מְפַנֵּק הֵיטֵב
 רְאָה שִׁירִים שְׁלִי
 רְאָה בְּרִידוֹת
 רְאָה מְשַׁגֵּעַ
 רְאָה דְּבָרִים זָרִים
 זָרִים לוֹ מְאוֹד
 וְדַחָה
 הָרֹאשׁ שְׁלוֹ דַחָה זֹאת מִיָּד
 הוּא לֹא בְּנוֹי לְדְבָרִים כְּאֵלוֹ
 זֶה לֹא הַחַיִּים שְׁלוֹ
 הוּא חַי אַחֲרַת
 הוּא – בֵּית קֶפֶה
 פְּאֵבִים
 בְּלוּיִים
 מָה זֶה מְשַׁגְּעִים?
 הוּא לֹא רְאָה דְבַר כְּזֶה מֵעוֹלָם
 זֶה דוֹחָה אוֹתוֹ
 מִלָּא אִם הֵייתִי כּוֹתֵב הוֹמוֹ
 זֶה מְקַבֵּל
 אֶבֶל מְשַׁגֵּעַ
 זֶה לֹא מְקַבֵּל בְּתֵל אֲבִיב

עורך כתב עת מבוסס

שְׁאַלְתִּי כְּדֵי לְהַפְגֵּעַ
כְּדֵי לְחַטֹּף בְּרֹאשׁ
הָרִי בְּרוּר שֶׁהוּא לֹא יִכְנִים שִׁיר שְׁלִי לְחוּבַרְת
אֹז בְּשִׁבִיל מָה שְׁאַלְתִּי
שִׁיגִידוּ לִי בְּמִפְרֵשׁ
וְאַחַר כֵּן מָה
פְּגִיעָה
וּכְאֵב לֵב
וְחֶסֶר יְכֻלֹת לְחֹזֵר לְעֲצָמֵי לְאִיזוֹ תְּקוּפָה
אֹז בְּשִׁבִיל מָה שְׁאַלְתִּי
עֲדִיף בְּאַמֶּת לֹא לְשֶׁאֵל אֲנָשִׁים שׁוֹם שְׁאֵלָה

אֲנִי בְּטוֹחַ גַּם שֶׁהוּא לֹא יַעֲנֶה
אֲנִי אַחֲכָה כָּל הַיּוֹם וְלִשְׁוֹא
אֲנִי מִמֶּשׁ בְּרֹאשׁ שְׁלֹ
יְלֵד קִטְזוֹ מְחִיפָה
הוּא עָסוּק
יֵשׁ לוֹ עֲנִינִים אַחֲרֵים
וְאֲנִי מִפְרִיעַ

אֲנִי יְכוּל לְתַאֵר אֶת הַבַּיִת שְׁלֹ בְּדַמְיוֹנִי
בֵּית רַב קוֹמוֹת
מִפְלָסִי
לֹא חֶסֶר שֵׁם מְקוֹם
צְבוּעַ לְבָן
לְפָחוֹת חֲמֶשֶׁה חֲדָרִים
רִשָּׁא יֶרֶק
פְּסֻנְתֵר
מִדְרָגוֹת
2 מְכוּנִיּוֹת
אַחַת לוֹ, אַחַת לְאַשְׁתּוֹ
חֲדָר מוּגָן

לְפָחוֹת שְׁלוֹשָׁה חֲדָרֵי שְׂרוּתִים –
 זֶה חָשׁוּב
 מִזְגָּן
 שְׁלוֹשׁ טֵלֵוִיזִיּוֹת
 תְּמוּנֹת
 תְּכַשִּׁיטִים
 עֶשֶׂר בְּכָל מְקוֹם
 רַק הַגֵּר חָסֵר בְּשִׁעָר

שתי זונות שירה

שְׁתֵּי זוֹנוֹת זְקֵנוֹת
 מְסֻתוֹכְבוֹת לִי בַחֲלוּם
 הֲלוֹא הֵן הַמְלִישִׁינוֹת
 רוֹצוֹת לְהַפִּיל אוֹתִי –
 יְלָד מְסֻכָּן שְׂרוּצָה לְכַתֵּב שִׁירָה
 רַק כְּדֵי לְקַדֵּם אֶת עֲצָמוֹן
 זוֹנוֹת שִׁירָה זְקֵנוֹת
 שְׁלֵא שְׁוֹת כְּלוּם
 צְפָצוּף שִׁירָתוֹן
 בְּקוֹשֵׁי מַגִּיעַ לְאַזְנוֹי אִישׁ

מבטיק לכעוס

כִּתְבֹתִי שִׁיר עַל מְשׁוֹרֵר שְׂאֲנִי לֹא סוֹבֵל אוֹתוֹ
 וּמְחַקְתִּי
 לָמָּה ?
 כִּי פְחַדְתִּי מִמָּנוֹ
 הוּא נִרְאֶה לִי קִצַּת חוֹלָה רוּחַ
 וְאַכְזָר
 וְהוּא יְכוּל לְפַגֵּעַ בִּי בְּכָל מִינֵי דְרָכִים
 וּמָה אֲנִי צָרִיד לְהִסְתַּבֵּר
 חָסֵר לִי בְּעִיּוֹת בַּחַיִּים
 אֲזוּ מְחַקְתִּי

אֶפְלוּ לֹא הִשְׁאֲרֵתִי לִי עֵתָק
שִׁיְהִיָּה לֹו לְבְרִיאוֹת
שִׁימְשִׁיף בְּחַיִּים

נכה שמצליח יותר מבריאים

הַשְּׁנֵאָה נִזְרִית מְעִינִיהֶם
כָּל כֶּף בְּרוּרָה
כָּל כֶּף נוֹקֶבֶת
כָּל כֶּף מְמַקְדֶּת
”אַתָּה”, הֵם אוֹמְרִים
אַתָּה – הַמְּקוֹר לְכָל צְרוּתֵינוּ
לְמָה אַתָּה מְצַלִּיחַ בְּשִׁירָה ?
אִיךָ זֶה יִתְכּוֹן
הֲרִי אַתָּה רַק אֵינְנוּ לִיד דְּפוּק
אַנְחָנוּ לֹא מְבִינִים
לֹא רוֹצִים לְהַבִּין
רוֹצִים לְדַפֵּק אוֹתָךְ
וְהַכִּי גְרוּעַ שְׁלֹא מְצַלִּיחִים
הוּא עוֹמֵד בְּכָל הָעֲנוּיִים
לֹא נִשְׁכָּר
אִיךָ זֶה יִתְכּוֹן, מִשְׁתַּגְּעִים הָאֲנָשִׁים וְלֹא מְבִינִים
כִּנְרָאָה עֲשׂוּי מְבַרְזֵל הָאִישׁ

מתבלבל בגלל הערה של ילד

זֶה שְׁקִית זָבֵל
שׂוֹאֵל הֵילֵד הָעֶרְבִי הַקָּטָן
וּמְעַרְעֵר אֶת שְׁלוֹתֵי הַנַּפְשִׁית
לְאַחַר שְׁסַחֲבֵתִי לְאִשָּׁה שְׂאֵתִי
מִשֶּׁף כָּל הַדְּרֹךְ
שְׁקִית עִם עוֹף
לְתֵת לְכָלֵּים הַדְּפוּקִים שְׁלָה
וּפְתָאוּם זֶה הַתְּחִיל לְטַפְטֹף

וְהִיא כָּל הַדָּרֶךְ נִסְתָּה לְהַגִּיד לִי כַּמָּה אֲנִי דָפוּק וְלֹא יָכוֹל לְסַחֵב שְׁקִית
 וְנִסִּיתִי לְהִרְאוֹת לָהּ כַּמָּה אֲנִי גָבוּר
 וְסָחַבְתִּי בְּאִמְץ אֶת הַשְּׁקִית
 וְהֵאֵמַת זֶה לֹא הָיָה כְּבֹד כָּל כֹּךְ
 וּפְתָאוּם נִהְיָה חוֹר
 וְאִז הִילֵד הָיָה שְׂאוֹמֵר שֶׁהַכֹּל מִטְפָּטָף
 וְהִיא, הָאִשָּׁה הַמְּחַרְבֶּנֶת מִצָּאָה נִקְדַּת תִּרְפָּה לְהַגִּיד:
 הִנֵּה אֶתָּה לֹא יוֹדֵעַ לְסַחֵב אֶת הַשְּׁקִית
 וְנֶאֱלָצְתִּי לוֹתֵר
 עַל הַשְּׁקִית
 וְעַל גְּבֻרֹתַי הַפְּגוּעָה
 וְהַכֹּל בְּגִלְל חוֹר אֶחָד שְׁטֵפְטָף